

Левица у Србији заиста има плодно тло за своју критику и акцију. Јер, наспрам себе има махнитог премијера који сумануто декламује десничарске неолибералне мантре, све више затеже капиталистичку омчу око врата српске економије, и темељито уништава радничку класу и социјално угрожене слојеве. Његова препознатљива лабилност дошла је до изражаја и у реакцији на победу Сиризе. Прво је послао честитку Сиризу на победи, и понудио себе и своју владу као „поузданог партнера и саговорника“, да би је колико сутрадан поплувао, користећи против Сиризе већ опробане стереотипе и подметања.

Тако је, представљајући себе као „озбиљног и одговорног човека“, рекао да је „по питању економије ближи Немачкој и Аустрији него Грчкој“, одбацујући Сиризине мере као неозбиљне и неодговорне, нешто као налик ленштини која хоће „леба без мотике“. По њему, ако је Сириза у праву, „сви ми остали који мислимо да само великим трудом и радом резултат може да се постигне, треба да се склонимо“. И зато је, по ко зна који пут, поновио: „Верујем у тежак рад, у тешке структурне реформе, верујем у промену наших навика, наше свести, у тешко и мукотрпно оздрављење наше привреде“. Корак даље отишао је премијеров потрчко Небојша Стефановић који је директно оптужио Сиризу за лагање: „Поштујемо грчке пријатеље, али водимо одговорну политику, никада нисмо лагали грађане“. Колико су „напредњаци“ и њихов лидер „одговорни“ и колико „не лажу“, види се из Вучићевих тврдњи да је „Србија престала да се задужује“, или се бар задужује много мање него до сад („ове године биће само 1.2 или 1.3 милијарде евра“). А истина је да се већ у јануару задужила за више од милијарду евра. До тада је задужење било 90 евра у секунди. Ако добро израчунах, сада је читавих 373 евра у секунди?!

Истина је и да је Ципрас, у вече изборне победе Сиризе дословце изјавио: „Данас славље, а од сутра почињемо тежак рад... несумњиво се завршава зачарани круг штедње“. Дакле, потпуно супротно од онога што му Вучић подмеће и што Вучић ради,

Победа Сиризе у очима Вучића, Вулина и Ружића

Пише: Марко Копривица
понедељак, 30 март 2015 13:35

економски уништавајући Србију. Ципрасов „тежак рад“ треба да иде у корист грчког народа, и одбране његовог суверенитета и демократије, о чему сведоче бројне његове изјаве: „Штедња није део европских споразума, демократија и принципи суверенитета јесу“; „Нема више страха, готово је са терором и уценама“; „Нема враћања на планове помоћи и потчињавања“ итд.

А Вучићев „тежак рад“ и „промена наше свести“ иду у корист искључиво домаћих и страних, пре свега западних, капиталиста, и представљају драстично гушење демократије и нашег суверенитета под терором и уценама ЕУ, ММФ-а и осталих регионалних и глобалних капиталистичких картела. Тако нпр. Вучић недавно рече: „Влада није Комунистичка партија да управља Железаром“, изједначујући тако државно власништво и управу аутоматски са комунизмом?! По њему, изгледа је боље да Влада Србије буде привезак белосветских тајкуна и пробисвета попут Бушара и Камараша који би да ставе своју шапу на Железару. Или Џорџа Сороса који у последње време халапљиво граби српске фабрике.

Зато греше они који, верујући Вучићу на реч, представљају њега као поборника протестантске религије рада. Јер, ова религија је била окренута првобитном ситном власнику који се богатио великим делом од свог рада. Супротно томе, Вучићева економска идеологија је намењена раднику који тешко ради, а не да се не богати, него се злопати и буквално бори за опстанак! Стога је она много пре робовласничка него протестантска. Она је израз савременог капиталистичког робовања у коме радника бичују домаће, стране или транснационалне компаније, банке и финансијске институције.

Али, какав је одговор српске „левице“ на ову поражавајућу неолибералну, антидржавну

Пише: Марко Копривица
понедељак, 30 март 2015 13:35

и антирадничку политику? Крајње јадан и још поразнији. Пођимо од Александра Вулина, онога који себе сматра „пријатељем“ Сиризе, који угошћава њене високе представнике и, пре неколико месеци, самог Ципраса. На жалост, ови му очигледно још увек верују, обасути његовом познатом брбљивошћу и додворавањем. Сигурно не би било тако да знају да је овај „врли левичар“ најгласнији бранитељ лика и дела „Господара Вучића“, и да све чешће преузима улогу његовог личног адвоката, а по урнебесности изјава, како је већ примећено, дворске луде. Замислите Ципрасовог „пријатеља“ који пореди Ципраса са Вучићем?! И који истовремено упорно поручује „Да је Грчка имала свог Вучића, не би била ту где јесте“, другим речима, не би јој се десио Ципрас?! Од оваквих изјава би Ципрас могао само да се збуни и, пре свега, постиди. Замислите, даље, лидера организације која себе зове „Покрет социјалиста“, а који непрестано тврди да је социјализам нереалан?! Коме је један од главних „аргумената“ тај да „и ММФ признаје да ствари иду набоље“?! Наравно да ММФ то признаје јер управо то и захтева, а ова влада крајње сервилно испуњава. Заиста, ако су од „социјалиста“ остали само Вулин и они попут њега, социјализам јесте увелико нереалан, јер су они његова очигледна негација и сурогат.

А пошто је, по „другу“ Вулину, социјализам „нереалан“, ајде да се лепо удомимо у власт и користимо њене привилегије. Скупоцене кожне јакне и луксузне аутомобиле и џипове које ћемо, у време штедње за народ али не и за власт (јер „што приличи вољу, не приличи Јупитеру“), увећавати или обнављати. Које ћемо понекад, чисто маркетиншки за потребе ТВ наступа, заменити плавим радничким комбинезоном и црвеном мајцом са ликом Че Геваре, тек толико да се ојађени радници и социјала не досете.

У време смањења или укидања помоћи трудницама, ратним инвалидима, стипендија за одличне ученике, поскупљења градског превоза, лекова, основних намирница, комуналија и свега осталог, у време смањења пензија и плата у државном сектору (у приватном је још горе, а о томе држава и „социјалиста“ Вулин ни речи!), Вулин нам поручује да „нису ни за динар смањена социјална давања“, и да „Србија штити угрожене и оне који раде“?! Каже „да нисмо почели да радимо ово, продали бисмо све што имамо“, а ми већ скоро све продали, остали само дугмићи! Каже, даље, „смањен је само мањи део пензија“. Наравно, кад је огромна већина пензија ионако срамотно мала, 10, 15, 20 хиљада месечно, а о томе држава и „левичар“ Вулин такође ћуте. Или кад проговори, боље да ћути, као ономад кад је јадним, дементним пензионерима у дому старих, који не могу да се бране, увредљиво поставио питање зашто се пензионери буне кад се пензије

Победа Сиризе у очима Вучића, Вулина и Ружића

Пише: Марко Копривица
понедељак, 30 март 2015 13:35

смањују, а нису се бунили кад су се „неоправдано“ повећавале?! А да бешчасће достигне врхунац, захваљује се, његовим и мерама његове владе додатно осиромашеним и још беднијим пензионерима, за „подршку“, јер „без њих аранжман са ММФ-ом не би био могућ“?! И поручује да оно мало црквице од пензије што добију заправо „вреди више него што добију“ јер, наводно, нема инфлације?! Па, ако је заиста тако, слава онда Вулину, спаситељу радника и пензионера! Да га нема, требало би га измислити!

Поред Вулина, идеју „левице“ у Србији „брани“ и Бранко Ружић. Увек испеглан, дотеран и скоцкан од главе до пете, као да је сишао са какве модне писте, са Ролексом на руци, овај однеговани СПС-ов манекен, који у животу тешко да је радио ишта осим седења по скупштинским фотељама, министарским кабинетима и кожним седиштима службених аутомобила, однекуд је умислио да управо он треба да представља водећу „левичарску“ фигуру у Србији?! Можда га за ту улогу, поред одела и имица, кандидују велика блискост са бизнисменом Драганом Ђурићем, и кумства са другим бизнисменима? Ипак, немојмо бити толико саркастични; одиста не иде да се тако уредан и елегантан човек меша и другује са тамо неким одрпанцима из редова радничке класе!

Ружић у последње време понавља да једино СПС може да буде „стожер левице“ јер има највећи легитимитет за тако нешто од свих партија, са пола милиона својих гласача. Али, то би било тако да је СПС заиста левичарска странка. Да СПС то није, доказ су систематско варање његових гласача на последњих неколико избора, тј. прављење владе са не-левичарским и анти-левичарским снагама, а поред осталих из руководства, управо овакав Ружић и, рецимо, партијски му колега Бајатовић, „тежак“ два милиона динара месечно. Ружић брани свог колегу на следећи „левичарски“ начин: „Бајатовић остварује та законита, али енормно висока примања сходно менаџерској функцији коју обавља. На другој страни, он огроман део тих средстава усмерава у хуманитарне сврхе и тиме показује солидарност. На основу тога позвао бих и остале који остварују високе зараде да прате његов пример и да донекле ублаже тај горак укус социјалне неправде

Победа Сиризе у очима Вучића, Вулина и Ружића

Пише: Марко Копривица
понедељак, 30 март 2015 13:35

коју грађани осећају када прочитају тако нешто“. Ипак, ако се „горак укус социјалне неправде“ мало „зашећери“ Бајатовићевом и милостињом других „менаџера“, то не значи да је социјална неправда престала да постоји, већ само да је, утолико горе, слађа. Да је Ружић истински левичар, констатовао би, прво, да нешто није у реду са „законом“ и „законитошћу“ који омогућавају „енормно“ (читај ненормално) висока примања попут Бајатовићевих. И да уместо накнадног давања милостиње (ако је уопште тачно да даје), која зависи од Бајатовићеве добре воље, треба у старту вишеструко скресати његову плату, и тако уштеђен новац усмерити у социјално праведне сврхе. Радницима, пензионерима, болеснима, инвалидима и осталим социјално угроженим категоријама нису потребни милостиња и солидарност богатих појединаца, већ солидарност државе и друштва. Ако уопште говоримо о правој левичарској свести и систему вредности.

Ружић, као и Вулин, говори о „реалполитици“, да „није склон револуционарним идејама“ и да Сиризине мере „нису реалистичне“; ради се, по њему, о „олаким обећањима“ која „овде нису примењива“. Дакле, имамо још једног „социјалисту“ који чврсто верује да је било каква социјалистичка политика у Србији нереална. Зато не чуди да је на овако апсурдној, деформисаној политичкој сцени, на жалост, реалније да „социјалиста“ Ружић, како сам каже, „формално и суштински“ буде део владајуће коалиције, оне која спроводи десничарску неолибералну економију, и да тврди да „идемо у добром правцу“. Не сумњамо да њему, као и Вулину, дубоко уваљенима у власти и њеним привилегијама иде добро, штавише, верујемо да им иде сјајно. Управо директно сразмерно невољи и беди у које све више тоне Србија са њима на власти.

Ако једног дана у Србији буде заживела истинска левица, и ако постане јака, она ће ове креатуре и карикатуре које је на површину и у средиште власти могла да избаци само елементарна национална и социјална непогода, послати тамо где им је и место - на ђубриште историје.